

mentarisk Regjering, bygget paa Folke-thingets Flertal, er en saa simpel og let Sag, er et saa berettiget Krav, at dets Fyldestgjørelse kan fremtvinges ved Finanslovens Forkastelse, saa forkast. Finansloven! Efter min Overbevisning er en saadan Ero en uhyre Skuffelse. Finanslovens Forkastelse har, om den end i rent formel Forstand har Sjæmmel i Grundloven, ikke Sjæmmel i Realiteten under de Forhold, som her ligge for. Det er et tveegget Sværd; det er et hensynsløst og farligt Vaaben, som det er min Ero vil faare den, der bruger det.

Bøffen: Efter dette i Virkeligheden interessante Foredrag, som vi nu have hørt, skal jeg som Svar derpaa, kun tilføje nogle ganske faae Ord. Dersom det Skridt, der her er foreslaaet og tilsaadet, og dersom de Forbringere om Gjennemførelsen af Folkets Selvstyrelse, som ere Flertallets Program, og som hidtil have ledet Forhandlingerne i denne Sag, dersom disse Forbringere vare byggede paa en Sammenligning med det System, som raader i England, vilde den ærede Finansministers hele Betragtning og Udvikling have været paa sin Plads; men dette er ikke saa Tilfældet. Ganske vist har der hist og her været fremfat Analogier, hentede fra enkelte Punkter af Forholdene i England, men det er ingenlunde saa, at det System, hvor paa der her har været gjort Forbring, er bygget paa, at vi ville have det saaledes, som det er i England. Vi ere kun altfor godt bekendte med de i høi Grad aristokratiske Forhold, der vaade i England, til at vi paa nogen Maade skulle kunne tilraade at gjøre den engelske Stat til et Mønster for den danske. Det er altsaa ikke Hensyntagen til noget eiendommeligt Engelsk, der har ledet os, men derimod Hensyntagen til Noget, der gjennem Aarenes Løb, desværre er blevet eiendommelig Dansk, og det er dette, at vi ere gaaede istaa, at Lovgivningsarbeidet i sine væsentlige Hovedtræk er standfæst. Det er, tør jeg sige, noget eiendommelig Dansk i dette Dieblit, og vor Forbring er altsaa bygget paa for Gaanden værende Forhold, der tvinge os til at stille den. Det er ganske vist, saaledes som den høitærede Finansminister udviklede det, et trykstøst og haabløst Arbeide, som vi i en Stække af Aar have deltaget i. Naar der spørgeres, hvorledes det da gaar til, at Sagerne ikke blive fremmede, at Arbeidet i Udvalgene bliver uendeligt og ikke medfører noget Resultat, saaligger Svaret overmaade nær; det ligger i, at man fra Folkethingets Side har anset det for nødvendigt at undersøge samtlige Love en saadan Bearbejdelse, at den Skuffelse, der ved saae, bliver stik modsat den, hvori de ere blevne forelagte. Dette Resultat tyder tydelig nok hen paa, at det Arbeide, Udvalgene foretage, er nødvendigt for at tilveiebringe Folkethingets Mening, og dette

viser da atter tilbage til det Punkt, hvor Knuden ligger, nemlig til den nu til Udtalelse bragte Mistillid mellem Regjeringen og Folkethinget. Det er langt fra mig, at jeg skulde se Fremtiden i noget overordentligt lyst Skær og ikke forstaa, at den kan indeholde en Mængde store, farlige og betænkelige Kanskeligheder. Jeg ser endvidere fuldt vel, hvad det ærede Medlem for Riksteds Ants 4de Valgkreds (Schørring) har lagt Bægt paa, at Betingelsen for, at de Forbring, der stilles fra Folkethingets Flertals Side, skulle kunne opfyldes, er den, at der i Virkeligheden skabes og bibeholdes et politisk Parti, som i Sandhed kan kaldes parlamentarisk. Det gaar underlig til med Talen derom; thi fra nogle Sider hører man bestandig Behreidelser for det altfor stærke Sammenhold, og fra andre Sider hører man den stik modsatte Tale, at naar man virkelig vil Noget, saa maa man ogsaa skaffe Midler til at kunne udføre det, og dette Middel er netop et stærkt sammenholdende politisk Parti. Jeg erkjender fuldstændig Berettigelsen af denne sidste Forbring, og naar Folkethinget er gaaet til at opstille virkelig folkelig Selvstyrelse som det Maal, det vil arbejde hen til, saa maa jeg tilføje, at vi ogsaa derved have paataget os en moralsk Forpligtelse til at tilveiebringe et virkelig parlamentarisk Parti, og Forpligtelsen er i endnu højere Grad tilstede med Hensyn til at bibeholde det i Aarenes Løb. Den høitærede Finansminister vilde gjøre en Skilsmisse mellem de Skridt, som Folkethingets Flertal i Løbet af den sidste Maaned har ment at burde foretage, navnlig en Skilsmisse mellem Adressen og det Skridt, som her er blevet bragt i Forslag: Regtelsen af Finansloven; men der findes i Virkeligheden ingen saadan Forskjel. Jeg anser ganske vist dette sidstnævnte Skridt for at være forbundet med megen Betænkelighed; det er det yderste konstitutionelle Middel i den parlamentariske Kamp. Men hvad har drevet Folkethinget til at foretage et saadant Skridt, og hvem bærer Ansvar for det? Jeg siger, at Ansvarer derfor paa hviler den høie Regjering, og jeg skal motivere dette. Meningen med det Skridt, som Folkethinget eller Folkethingets Flertal, hvad der jo bliver det samme, har foretaget i den sidste Maaned, har jo været den, Skridt for Skridt at gjøre det tydeligt, at der fandtes en saadan Strid mellem Regjeringen og Folkethinget; at en forfat Samarbeiden vilde vise sig at være utaalelig eller — jeg kan gjerne bruge dette Udtryk — umuligt. Men Bægten af de Skridt, som saaledes ere foretagne, er betinget af, at der bagved alle disse Skridt ligger den Magt og Myndighed, som er i Folkethingets Haand, til at have Gaanden over Herigeskassen, og forsaavidt denne Magt og Myndighed anerkjendes som staaende bagved ethvert af disse Skridt, ligger der i de Skridt, som tidligere ere foretagne, en Bægt, som fra Regjeringens Side er bleven underkjendt. Folkethinget har saa-